

Publicerad 2005-10-19 19:14 av trasdocka

inför era blinda ögon..

låtsaslek

persiennerna nerdragna,
solstrålar silas genom de grå metall bladen

jag vill gömma mig,
gå i ide
orkar inte visa mig

illamåendet bara sköljs i mig med vattnet
och det slår emot mig likt en stor våg
box slag i magen

och allt solsken och alla doftande blommor
bara slocknar och vissnar
när tankarna återvänder..

hon sa att hon kunde le med mig,
att jag inte spelade någon roll
utan fick vara som jag är

och jag tror ju,
trots erfarenheter tror jag på dem
men aldrig mera

det svider så,
armen svider
såren svider
skrattet svider i sin ihåliga klang

leendet som infunnit sig existerar i sig själv
men saknar bakgrund
för tankarna suddades ut av mina stumma läppar

men nu blev det kallt,
en vindil letade sig in igenom det halvöppna fönstret
sicksackade sig genom persiennerna och
letade sig upphör min ryggrad och gav mig
oro, obehag och avsky tillbaka

jag trodde verkligen att leendet vi delade var på riktigt
men när du skrattade på ett helt annat sätt med henne
svek hoppet mig och det kändes som om jag avled i baksätet

det enda jag såg var den gröna metallen som blänkte i solen
och det enda jag ansåg vara sanning
var vinden som blåste genom bilrutan där framme, mot mig
igenom mitt trassliga hår, sög leendet ifrån mig och försvann..

utan att ni som var så upptagna och upprymda med era skratt
märkte något alls..

jag tror att det försvinner,
och ibland gör det nog också det

det är nästan så jag känner mig borta
när jag ler för länge
som om jag inte vet hur stadiet ska utvecklas vidare

men det trygga föraktet och tårarna återvänder alltid,
även om det ibland tar lång tid mellan gångerna

och än har tårarna inte fått falla,
men jag anar oråd,

jag känner det i min mage,
det kan inte vara uppehåll för länge

mina läppar förtjänar inte att le för länge
de måste få skrika sig hesa
av hat, avsky och sorg

just nu har skriket fastnat i halsen,
och de uteblir en stund

och jag kunde till o med sova inatt,
och vakna upp på morgonen

utan att tvinga mig
för det är verkligen så

jag promenerade snabbtsnabbt tills det brändes i mina ben
först då fick jag vila
först då fick vattnet rinna igenom mig
men ingen mat

och jag ignorerade magens rop på föda,
och sovsovsov bort de värsta timmarna
för att vakna till idag

och nu sitter jag här
med ett växande illamående
med ett leende på läpparna

och det är fortfarande något som uteblir,
som inte känns?

kommer det någonsin visa sig?
infinna sig?

helheten, innerligheten på riktigt.
eller fastnar jag under ytan..

inget kan konkurrera ut det,
inget fyller samma plats

och ändå när den tomma platsen fylls,
är det ändå ihåligt av vakuum

som det ska va,
som det alltid är

lida, kvida, låtsas le..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren trasdocka med Poeter.se id #5238 innehar upphovsrätten